

Každý z nás zhruba vie, kto je sluha, ako vyzerá a čo je jeho povinnosťou.

Jeho povinnosťou je spraviť všetko, čo rozkáže pán.

A ako Ježiš v dnešnom evanjeliu pripomína, nielen to, ale aj niečo navyše. Pretože za vykonanú prácu dostane náležitú odmenu v pozemských dobrách. A na tie večné zásluhy si treba šetriť nezištnosťou.

Vieme si predstaviť sluhu, ale možno nie priamo u nás, v domácnosti, alebo žeby sme my sami boli sluhami. Možno sme predstavení a máte pod sebou ľudí, ale nedá sa im jednoducho rozkazovať, nejako sa na nich voziť, alebo vyvyšovať, lebo sme vystavení aj kritike okolia a v kolektíve by sme radi mali dobré vzťahy.

Samozrejme, že sú ľudia, ktorí svoje postavenie zneužívajú, ale títo budú nielen zodpovednosť za pýchu, ako aj istú nevšímavosť, ktorú so sebou pýcha prináša. Pre šéfov platí, že ak sú oni dobrí (to neznamená povolný, či ľahkovážny), aj ich podriadení budú vykonávať zverenú prácu dôsledne, ba okrem povinnosti tam vložia, ak uvidia vzor vo vedúcom, kúsok osobnej angažovanosti, ktorá nie je vždy platená. Podriadení by zasa mali túto angažovanosť brať ako svoju samozrejmosť, vďaka ktorej môžu všetci spoločne niečo dobré dosiahnuť.

Hoci z našej spoločnosti vymizli zámožné rodiny, ktoré mali plno služobníctva, či bohatí gazdovia s paholkami, v niektorých domácnostiach existujú sluhovia, častokrát bez vedomia jej členov. Zväčša ide o manželky a matky, ktoré tak pravidelne vykonávajú všetky domáce práce, až to každý berie ako samozrejmosť. A to je chyba. Lebo ženy a matky, ale aj iné osoby v

rodine, to síce robia automaticky ako svoje povinnosti, ale nielen preto, že to musia, ale hlavne pre spokojnosť a radosť svojich drahých. Základom ich služby je láska, ktorá z povinnosti robí radosť.

Preto by ostatní nemali byť iba pasívnymi prijímateľmi služieb, ale vedeli vždy poďakovať a rovnako ochotne pomôcť.

Jedna jednoduchá dedinská žienka, ktorú sme volali teta Hanka, bola vynikajúcim príkladom všímavosti, vďačnosti i služby. V živote vlastných detí nemala, no zato jej boli drahé všetky deti i ľudia, ktorí k nej zakukli na návštevu. Hneď im ponúkala čaj, kávu, sladkosti a hoci bola od nich staršia, obslúžila ich ako v reštaurácii - no takej goralskej, nie mestskej - trochu neohrabanej no o toľko láskavejšej. A keď jej niekto prišiel pomôcť pri sušení sena, vždy sa niečím slakým odvdáčila. Občas sme jej pomáhali zisťne, kvôli odmene, no ona bola aj tak rovnako vďačná.

Bratia a sestry, služba je niečo viac, ako číra robota, či povinnosť. Preto ju robme s osobnou angažovanosťou a za službu druhých nezabudnime poďakovať a rovnako si ju vážiť. Amen.